

υπέβαλλεν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ πολεμικὸν αὐτοῦ πρόγραμμα μετὰ νέων φόρων δεκαπέντε ἑκατομμυρίων :

«Ὁ στρατός μας, ἔλεγεν, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν εἶνε ἐπιφορτισμένος νὰ ἐκτελῇ, ὡς ἐκ τῆς σμικρότητος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, **δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ οὔτε τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα,** δὲν ἡμπορεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχίαν, **εἰσέηλασε μάλιστα ἡ ἀταξία ἐν ὧς αὐτοῦ,** διότι δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ τάξις, ὅταν ἐπιφορτίζεται νὰ ἐκτελῇ ἔργα χωροφύλακος, δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐκπαιδεύηται, νὰ γυμνάζεται, **ἔπαθεν ἠθικῶς,** διότι ἡ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπιβάλλετε, αἱ διαταγαί, τὰς ὁποίας λαμβάνει, αἱ ἐπεμβάσεις ἐν ταῖς ἐκλογαῖς πρὸς τοῦτο τὸν ὄχθουσι....»

Ἡ κατάστασις αὕτη, ἣν ἐξωγράφει ὁ Κουμουνδούρος ἐχειροτέρησεν ἐπὶ Τρικούπη, διότι τοῦτο εἶνε μαθηματικὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἡ διοικητικὴ παραλυσία ἀνῆλθεν εἰς τὸν κύβον. Τὰ **ἔργα χωροφύλακος** ἐπέξετάθησαν, κατὰ μὲν τὴν ὁμολογίαν τοῦ Τρικούπη εἰς ὅλα τὰ πεζικὰ σώματα, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀκόμη τῶν τεχνικῶν ὀπλῶν, ἐπομένως ἡ ἔλλειψις στρατιωτικοῦ πνεύματος, ἡ ἀταξία, ἡ ἔλλειψις πειθαρχίας καὶ ἡ ἠθικὴ νόσος, προσόντα τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, ἅπερ διεξετραχόφει ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ Κουμουνδούρος, αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ νῦν προσόντα τοῦ στρατοῦ, μὲ τὴν προσθήκην τῆς τρικουπικῆς ἀτάσθαλίας, διαφθορᾶς καὶ κουφονοίας.

Καὶ τώρα, ποῦ ν' ἀποδώσωμεν αὐτὰς τὰς πλάνας, αὐτὰ τὰ ψεῦδη, αὐτὰς τὰς ἀπάτας ; Ποῦ ἀλλοῦ, ἀλλ' ἢ εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς συγκλήσεως τῆς βουλῆς, καὶ εἰς τὴν ἐκ τῶν διὰ τοῦ τύπου ἀποκαλύψεων περὶ τῆς γυμνῆς καταστάσεως τοῦ στρατοῦ πλήρη ἐποικοδόμησιν τῆς κοινῆς γνώμης, περὶ τῆς ἀνεπανόρθωτου καταστάσεως τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη; Ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας περὶ τὸ πράττειν ἔχομεν μετάπτωσιν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν ἀναισθησίαν περὶ τὸ λέγειν. Ἀκολαστήσας εἰς τὴν διοίκησιν ἀκολασταίνει εἰς τὴν ἀπολογίαν. Ἀφαιρέσας ἀπὸ τοῦ στρατοῦ τὴν ἀσκήσιν, ὡς ἡ Δαλιδᾶ ἀπὸ τοῦ Σαμφῶν τὴν κόμην, καταφρονήσας τὰ πεζικὰ σώματα, ὡς σώματα χαμάλιδων, διατί τάχα νὰ μὴν ἀποτολμήσῃ νὰ γράψῃ ὅσα ἔγραψεν. Τὸ ἔγκλημα εἶνε ἡ πράξις· οἱ λόγοι εἶνε ἡ ποίησις τῆς πράξεως. Ὡμὸς εἰς τὴν δρᾶσιν, θὰ ἦτο ἄνθρωπος εἰς τοὺς λόγους· ἀλλ' ἂν ἡ πράξις εἶνε ἔγκλημα, ἔγκληματικοὶ εἶνε καὶ οἱ λόγοι. Ἡ διεβουκόλησις, ἡ ἀποπλάνησις ἀσκουμένη ὑπὸ ἀτόμου κατὰ ἀτόμου τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου· ἀσκουμένη δὲ ὑπὸ κυβερνήτου κατὰ τῆς χώρας ; Καὶ ἂν δὲν τιμωρῆται ποινικῶς, δὲν τιμωρεῖται ἠθικῶς ; Ἐὰν δὲν ἦνε κοινὸν ἔγκλημα, δὲν εἶνε ὑφίστην προδοσία ; Καθ' ἣν στιγμήν οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῆς πατριωτικῆς μανίας κυριευόμενοι δημοσιογράφοι σαλπίζομεν τὸ σάλπισμα τοῦ κινδύνου, ἵνα συναζώμεν τοὺς ἀπολωλότας, τοὺς ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ ἡ ἀδιαφορία καὶ ὑπνῶ μὴ ἐννοοῦντας ν' ἀκούσωσι τὴν ὑποχώρησιν, ποία φωνὴ εἶνε ἐκείνη, ἀλλ' ἡ προδοτικὴ φωνή, ἡ μεθ' ὅλου τοῦ στόμου τῆς ἐπισημότητος κρώζουσα : «Ἕλληνες, ἡττυχεῖτε, τριακοντακισχιλίους ἔχομεν στρατιώτας ;

Τὴν περὶ προδοσίας ἰδέαν μάλιστα δύναται νὰ κολάσῃ ἡ ἄλλη πεποίθησις ἡμῶν, ὅτι μετὰ τῆς ἐγκληματικῆς ἀπορροφήσεως καὶ τῆς ὑστάτης τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὀδύνης ἰκμάδος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ συμβαδίζει ἐκ παραλλήλου σοβαρὰ διατάραξις ἡ χαλάρωσις φρενῶν.

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκ τῶν τριῶν ἀποδράντων τῶν φυλακῶν Τριγγέτα ὁ ὀθωμανὸς Ἰσμαήλ Καχραμάν μὴ δυνάμενος νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς ἐτέρους δύο ἐγκαταλείφθη εἰς τὸ Βουνόν, ὁπότεν ἰδὼν τὰς Ἀθήνας ἐπέστρεψεν σήμερον τὴν πρωτὴν εἰς τὰς φυλακὰς Μενδρεσὲ κατεσκληκῶς, κλονούμενος, πυρέσσων, ἐλεεινός, διηγούμενος μετὰ τρεμούσης φωνῆς καὶ ἔρποντος φρονήματος τὰ κατὰ τὴν ἀπόδρασιν· δὲν γινώσκει τίς ἐπρωμηθεύθη τὰ σχοινιά, τῆς κάμαις, τὰ σμιλῖα· δὲν γινώσκει ἐὰν ὑπῆρχε συνεννόησις τις διὰ τὴν ἀπόδρασιν· διότι διὰ τῆς βίας ἀπείχθη· ἦτο ὁ μόνος ὅστις ἐννόησε τὴν νύκτα τὴν ἀπόδρασιν τοῦ φοβεροῦ Γιαταγάν, ὅστις λαβὼν ἀπὸ τὸν γιὰ καὶ τῷ ἔθεσε τὴν κάμα ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἐπιβαλὼν οὕτω σιωπὴν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῇ· ὁ Γιαταγάνας παρεσκεύασε πάντα τὰ μέσα τῆς ἀποδράσεως, αὐτὸς ἐπλήρωσε διὰ τῆς κάλτσας τοῦ τὸν κώδωνα τῆς οἰκίας Καραμάνου ἵνα μὴ ἀκουσθῇ ὁ κρότος αὐτοῦ· καθ' ὁδὸν ὑπέστη ὁ ἄθλιος ὀθωμανὸς μεγαλειτέρας βασάνους, ποτὲ μὲν ἐλκόμενος ποτὲ δὲ κεντῶμενος μέχρις ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸ βουνόν· ἐκεῖ δὲ τέλος δεθεῖς ὑπὸ τῶν ἀπαγωγέων του ἀφῆθη εἰς τὴν τύχην· ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴν διεύθυνσιν ἣν ὁ Γιαταγάνας μετὰ τοῦ Τσαρουχᾶ ἔλαβον. Διηγεῖται μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ζωηρότητα καὶ εὐτολίμειαν τοῦ Γιαταγάν ἐκείνου τοῦ φθισικοῦ, τοῦ ἀείποτε κληνῆρους, ὃν μόλις μετὰ τὴν κλοπὴν τοῦ Δέγληρη ἠδυνήθησαν νὰ ἐγείρωσι διὰ τῶν χειρῶν ἐκ τῆς κλίνης τῆς κατοικίας του παράλυτον ὄλως καὶ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ὁπότεν ἀπ' εὐθείας τὸν μετένεγκον εἰς τὸ θεραπευτήριον Τριγγέτα ἐν μεγίστῃ ἐξαντλήσει τῶν δυνάμεών του, ἐν γνῶσει πλέον ὅλων σχεδὸν τῶν ἀρχῶν ὅτι πνέει τὰ λοιθία, κληνῆρης πάντοτε, μέχρις ὅτου ὡς ἄλλος Σαμφῶν ἔδειξε τὴν δυνάμιν του, τὴν ἱκανότητά του.

Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀναθρυτηρίου ὅπου κίνησις καὶ ἀγοραπωλησία καὶ συνώστησις καὶ θόρυβος, οἱ φαυλόβιοι εὗρον περίστασιν νὰ στήσουν τὰς πλεκτάνας των. Συνεννοούμενοι μυστικά, παρουσιάζουν εἰς τὴν ἀγορὰν πράγματα ἐλαχίστης ἀξίας, ὡς ὠρολόγια, δακτυλίδια· καὶ διαιρούμενοι παριστῶσιν οἱ μὲν τοὺς πωλητὰς, οἱ τοὺς ἀγοραστὰς· ἐξαπατᾶται χωρὶς τις ἢ ἄλλος τις ἀπὸ τὴν προθυμίαν, ἣ ὁποία ἐγείρεται περὶ τοῦ πωλουμένου, τὸ βλέπει ἔτοιμον νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλου χεῖρας μὲ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσι, συμβουλεύεται δὴθεν ἀπὸ τοὺς παρισταμένους συνενόχους, καὶ οὕτω ἐξαπατᾶται, ἀγοράζει, κλέπτεται. Ὁρολόγια 10 δραχμῶν πωλοῦνται ἀντὶ 30, ἀλυσσίδες μιᾶς δεκάρας πρὸς 10 δρ. Ὅστερον οἱ ἐταῖροι μοιράζονται τὰ κέρδη. Σὺν τούτοις συναθροίζοντες ἐκεῖ ἀγοραστὰς, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἐκτελοῦσι καὶ τὰς ἐλαφρυντικὰς κατὰ τῶν θυλακίων ἀποπείρας των. Μία αὐστηρά ἐπίβλεψις τῆς Ἀστυνομίας δύναται νὰ διαλύσῃ τὸν φαῦλον αὐτὸν συνεταγισμὸν.

Ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σωκράτους κατασκευάζεται ὑπόνομος· κατὰ συνέπειαν διεκόπη ἡ συγκοινωνία τοῦ ὕδατος· τῶρα ὅμως διεκόπη καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς ὑπονόμου· καὶ οἱ κάτοικοι στεροῦνται νερό. Λοιπὸν ἐν ἐκ τῶν δύο· ἢ ὑπόνομον ἢ νερό.

Σήμερον πλέον ἐγένετο καταφανὴς ἡ ἐπιρροὴ τοῦ κ. Πλατούτσα παρὰ τῷ κ. Τρικούπη, δι' ὧν ἐδημοσιεύθησαν ἐν

τῇ «Νέα Ἐφημερίδι» περὶ τῶν δικαιοτάτων παραπόνων τῶν οἰνοπωλῶν Ἀργούς, οὐστίνας ἔννοεῖ ἡ Κυβέρνησις νὰ φορολογήσῃ δι., διὰ τε τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φόρου· καὶ ἔπρεπε πλέον νὰ παρέμβῃ ὁ κ. Πλατούτσας, διὰ νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακὸ αὐτό.

Σήμερον πρὸ τοῦ καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Διευθυντοῦ, ἡρωϊκὸς φονεὺς γάτας, ἐπέταξε τὸ πτώμα τῆς θρασυτάτης ἑξῶς τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου, τοῦ κεντρικωτέρου δρόμου. Καὶ ἐπενοῦσαν αἱ ἀμαξαὶ ἐπάνω της· ὡς ἀηδὲς τὸ θέαμα καὶ ἄξιον τιμωρίας!

Τὸ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον Telephone παρέλαβεν ἐκ Πατρῶν διὰ Λονδίνου 2,625 βαρέλια καὶ 19,434 κιβώτια σταφιδοκάρπου ἐκ λιτρῶν 2,273,892.

— Ὁ ἐν Πειραιεὶ πρόξενος τῶν Κάτω Χωρῶν γνωστοποιεῖ ὅτι αἱ προσελύσεις ἐκ Σμύρνης καὶ Συρίας ἔσονται τοῦ λοιποῦ ἐλεύθεραι εἰς λιμένας τῶν Κάτω Χωρῶν.

— Ὁ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένος τῇ Γαλλίᾳ γνωστοποιεῖ ὅτι τὸ ἀγγελθὲν ἠλεκτρικὸν συνέδριον ἐν Παρισίοις διὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἀνεβλήθη διὰ τὴν 2 Ἀπριλίου 1884.

ΣΤΡΑΤΙΩΤ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἀφ' οὗτου ἐγένετο ὑποχρεωτικὴ ἡ στρατεύσις, τὸ πρόβλημα τῆς στρατιωτικῆς συντάξεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης πάσης χώρας ἀνέκαθεν ἐτέθη εἰς ὡς ἐξ ὠρισμένου πληθυσμοῦ νὰ ἐξαχθῇ ὅσον τὸ δυνατόν πολυαριθμότερος στρατός· νὰ μειωθῇ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν ἐλαχίστην ἡ δαπάνη τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρήματος ἡ ἀπαιτουμένη πρὸς τελείαν σύνταξιν τοῦ στρατοῦ· νὰ καταστῇ ὅσον τὸ δυνατόν εὐχερεστερά

ἡ μετάθασις ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ βίου εἰς τὸν στρατιωτικὸν καὶ τάναντα.

Τὸ πρόβλημα εἶχε λυθῇ ἐντελέστατα καὶ ἀπλούστατα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τῆς στρατιωτικῆς τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐφήδων ἀγωγῆς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι παρεσκεύαζον μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τὸν μέλλοντα πολίτην καὶ τὸν μέλλοντα μαχητὴν. Ἐθεώρουν ὅτι ἡ ἀσκήσις τοῦ σώματος ἦτο ὁμοίως σπουδαιότατος ὡς ἡ ἀσκήσις τοῦ πνεύματος. Εἶχον τὴν μεγαλοφυῆ ἰδέαν ὅτι τὸ παιδίον ἀνήκεν εἰς τὴν πολιτείαν μόνον καὶ μόνον διότι πρῶτιστο νὰ μετὰσχῃ τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἀμύνης τῆς χώρας.

* *

Τοῦτο τὸ πρόβλημα ἀπαραλλάκτως ἦτο καὶ εἶνε τεθειμένον καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὡς καὶ διὰ πάντα τὰ νεώτερα ἔθνη. Ἀλλὰ τί ἔπραξε, τί πράττει ἡ Ἑλλὰς; Ἄν ὅπου ἔστησε τὰ ὅρια τῆς ἐπικρατείας αὐτῆς εἶχε στήσῃ καὶ τὰ ὅρια τῶν πόθων της· ἂν οὐδὲ μιᾶς γάστρας ἑλληνικὸν χῶμα ἐγκαταλίμπανε πλέον εἰς τὸν πολέμιόν της ἀλλὰ ἦνοιγεν, ἐξέτεινεν ὡς ἀγκάλην τὴν γαλανὴν γραμμὴν τῶν συνόρων της καὶ τὸ περιελαμβάναν ὅλον ὅπως φυτεῖται τὰς πολεμικὰς της δάφνας· ἂν ἐβλεπε πρὸ αὐτῆς διαγεγλωσάν ἐνὸς αἰῶνος ἀνέφελον εἰρήνην, τότε ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: «Διατί νὰ ἐξαντλῶμαι μάτην εἰς πολεμικὰς παρασκευάς; ὁ παρασημοφορηθεὶς πολεμιστὴς μετὰ τὸ στρατόπεδον πρέπει νὰ μεριμνήσῃ καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας του· ὁ ἀρχιτέκτων ἀφ' οὗ ἔκτισε στερροὺς τοὺς τοίχους πρέπει νὰ διακοσμήσῃ ἐσωτερικῶς τὸ οἰκοδόμημα. Μετὰ τοὺς θριάμβους μου θ' ἀναμορφώσω ἐσωτερικῶς τὴν χώραν μου.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλὰς ἦτις ὡς μόνον ἀπολογίαν αὐτῆς διατί δὲν προώδευσεν ἐσωτερικῶς ἐπὶ πεντηκονταεταίαν ἔχει ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσε νὰ τὴν καταδιβώσῃ ἡ μεγάλη ἰδέα ὥφειλε νὰ κοιμηθῇ αὐτὸν τὸν κακοήθη ὕπνον τῆς στρα-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 368)

Τὸ φῶς πίπτον ἐπὶ τῆς ξανθῆς τῆς κόμης ἀνεδείκνυνεν αὐτὴν ὡραιότεραν. Καὶ ὁ Γάστων σιωπηρῶς θαυμάζων τοὺς χρυσοὺς ἐκείνους βοστρύχους τοὺς πίπτοντας ἐπὶ τοῦ λευκοτάτου τραχήλου της, ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὴν σφίγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Κατὰ τὰς δέκα ἀπεχαιρέτα τὴν μαρκησίαν, ἐσφιγγεν ἀδελφικῶς τὴν χεῖρα τῆς Κλαίρης, καὶ διηρθύνετο πρὸς πολυτελεῖς τι μέγαρον, ἵνα χορεύσῃ μέχρι τῆς πρωῒας. Τὸ θέρος, ὅλοι ἐπτερύγιζον μέχρι τῆς Νορμανδίας ἐν μιᾷ ἰδιοκτησίᾳ τῆς μαρκησίας· διότι καὶ αὐτὴ, πιστὴ εἰς τὸν κατὰ τῶν χωρικῶν

θυμὸν τοῦ συζύγου της, δὲν εἶχε πατήσῃ ποτε μέχρι τοῦδε τὸν πόδα της εἰς τὸ Μπελιέ. Ἐκεῖ ὁ Γάστων ἦτο καθολοκληρίαν εὐτυχῆς· ἔτρεχε τὰ δάση ἐφιππος μετὰ τὴν Κλαίρην καὶ τὸν Ὀκταβίον, μεθύνων ἐκ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, ἐνῶ ἡ μαρκησία ἀνεκάτανε τὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας διὰ νὰ εὕρῃ νέα ἔγγραφα χρήσιμα εἰς τὴν δίκην τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου ποσοῦ, κληροῖστηθέντος τῷ κυρίῳ Μπελιέ διὰ διαθήκης. Οἱ ἄγγλοι διημερισθήτησαν τὸ κύρος τῆς διαθήκης, καὶ οἱ δικηγόροι τῶν δύο μερῶν, εἰσέλθοντες ἐν τῇ ὑποθέσει, ὡς οἱ πολιτικοὶ εἰς κεφαλὴ τυριοῦ, ἐπλούτιζον παρεκτείνοντες τὴν δίκην. Τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν ὁ μαρκησίος ἤρχισεν ἀπὸ φιλαυτίαν, καὶ ἡ χώρα του ἐξηκολούθησεν ἐκ συμφέροντος, διότι ἡ περιουσία τοῦ κ. Μπελιέ εἶχε σοβαρῶς ἐλλαττωθῇ ἀπὸ τῆς τρέλλαις του καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀγγλίας κληρονομία παρίστανε τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς κληρονομίας τῶν δύο παιδιῶν. Ἡ προσωπικὴ τῆς μαρκησίας περιουσία ἦτο ἀρκετὰ καλὴ, ἀλλὰ μόλις ἐπάρκει εἰς τὰ βάρη τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἡ κυρία Μπελιέ ἐγένετο ἀντίδικος, ἂν καὶ ἐσυγαίνετο τὰς δίκας, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ Ὀκταβίου καὶ τῆς Κλαίρης. Καὶ βυθισμένη ἐν τῷ ὠκεανῷ ἐγγράφων, ἀλληλογραφοῦσα διαρκῶς μετὰ τῶν δικηγόρων της, ἀπέκτισε λαμπρὰς νομικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐξήλεον πολλοὶ διδάκτορες τῆς νομικῆς.

Ἦτο πεπεισμένη περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης της. Καὶ